

บทความการวิจัย

แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร

BUSINESS MANAGEMENT GUIDELINES FOR SMALL AND MEDIUM-SIZED BUSINESS ENTREPRENEURS (SMEs) IN BANGKOK

เนาวรัตน์ เปลี่ยนศรี

หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คนวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานอย่างง่ายด้วยสถิติ T-test , F-test และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว One-way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชายอายุ 41 – 50 ปีระดับการศึกษาปริญญาตรี ภูมิลำเนาเดิมคือกรุงเทพมหานครจำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการ 51-60 ชั่วโมง/สัปดาห์อายุของกิจการคือ 6-10 ปีจำนวนพนักงานในกิจการคือ 31 - 60 คนเงินลงทุนของกิจการของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ 1,000,001-5,000,000 บาทประเภทของธุรกิจคือการบริโภคไม่เคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบัน เคยมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน

2. แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้านได้แก่ด้านการจัดการด้านดำเนินการและเทคโนโลยีด้านการตลาดและด้านการเงิน ตามลำดับ

3. ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลทางด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิมของผู้ประกอบการ จำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการ อายุของกิจการ จำนวนพนักงานในกิจการ เงินลงทุนของกิจการ ประเภทของธุรกิจของท่าน ลักษณะการดำเนินงาน เคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบัน ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบันที่ต่างกันมีแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

คำสำคัญ: การจัดการธุรกิจ,ผู้ประกอบการ, ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the business management practices of being a small and medium-sized enterprises (SMEs) in Bangkok by collecting data from small and medium-sized enterprises (SMEs) in Bangkok. Data was collected from 400 people and were analyzed using descriptive statistics including percentage, mean, standard deviation and simple hypotheses test with T-test, F-test and one-way ANOVA statistics.

The research results showed that.

1. Most respondents were male, aged 41–50 years, with a bachelor's degree; their hometown was Bangkok; the number of working hours of the entrepreneur was 51–60 hours/week; the age of the business was about 6–10 years, number of employees in the business was 31–60 people. Most of the respondents' business investment is 1,000,001–5,000,000 Baht, consumer business type, never operated any other type of business before the current business and had work experience elsewhere before starting the current business.

- 2 . Business management guidelines for small and medium-sized business entrepreneurs (SMEs) in Bangkok It was found at a high level in every aspect in descending order, such as operational management, technology, marketing, and finance, respectively.

3. The results of the hypothesis testing found that the differences in personal factors such as genders, ages, and educational levels, original domicile of entrepreneurs, number of working hours of entrepreneurs, age of the business, number of employees in the business, business investment, type of business, operating characteristics, experiences in other types of businesses before the current business, and working experiences elsewhere before starting your current business, there were different approaches to

business management as small and medium-sized business operators (SMEs) in Bangkok as a whole, with the statistically significant at 0.05.

Keywords: business management, entrepreneurs, small and medium-sized businesses (SMEs)

ภูมิหลัง

ตลอดช่วงเวลาของความพยายามในการพัฒนาเศรษฐกิจไทยให้ก้าวสู่ความทันสมัย และการเป็นสังคมอุตสาหกรรม แต่เหตุการณ์ที่ประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้านต้องเผชิญวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ทำให้ทุกคนทุกธุรกิจต่างได้รับผลกระทบโดยถ้วนหน้า ความรุนแรงของเหตุการณ์ดังกล่าวเปรียบเสมือนถูกถล่มด้วยสึนามิ แต่เป็นสึนามิต่างเศรษฐกิจ ในขณะที่ธุรกิจธนาคาร สถาบันทางการเงิน และกิจการขนาดใหญ่หลายแห่งประสบปัญหาในการดำเนินงาน จนต้องเผชิญกับภาวะขาดทุนและล้มละลาย จนก่อให้เกิดสภาวะล่มสลายทางเศรษฐกิจของประเทศ ท่ามกลางวิกฤตเศรษฐกิจนั้น กลับมีกลุ่มคนหรือธุรกิจกลุ่มหนึ่งที่รอดพ้น และยังเป็นแรงสำคัญเพียงส่วนเดียวที่เป็นเสมือนหยดเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตระบบเศรษฐกิจที่บอบช้ำ และผลักดันกงล้อเศรษฐกิจให้หมุนไปข้างหน้า และค่อยๆ แก้ไขปัญหาไปอย่างช้าๆ กิจการหรือธุรกิจของคนกลุ่มนี้บางรายมียอดขายสูงถึงกว่า 200 ล้านบาท และมีกำไรเพิ่มขึ้น 10 – 30 เปอร์เซ็นต์ ภายใน 2 ปี หลังจากเกิดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ อีกทั้งการดำเนินธุรกิจของคนกลุ่มนี้ยังไม่ต้องใช้เงินทุนมาก ไม่ต้องกู้เงินจากฝีมือ และเป็นที่ยอมรับในระดับสากล คนกลุ่มนี้คือ เจ้าของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Entrepreneurs) หรือ SMEs (ฉัตรยาพร เสมอใจ, 2552)

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมนับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจ โดยมีจำนวนถึงประมาณร้อยละ 99 ของธุรกิจทั้งหมด วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงมีบทบาท สำคัญในการเป็นฐานรากการพัฒนาที่ยั่งยืน เป็นกลไก หลักในการฟื้นฟูและเสริมสร้าง ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ รวมทั้งเป็นกลไกในการแก้ไขปัญหาความยากจน ข้อมูลที่ยืนยันถึง บทบาททางเศรษฐกิจไทยที่สำคัญดังกล่าว ได้แก่ การก่อเกิดการจัดงานคิดเป็นสัดส่วนถึงกว่า ร้อยละ 77 ของการจัดงานรวมทั้งประเทศ บทบาทในการสร้างมูลค่าเพิ่มเฉลี่ยประมาณร้อยละ 39 ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และมีมูลค่าการส่งออกโดยตรง คิดเป็นสัดส่วนกว่าร้อยละ 29 ของมูลค่าการส่งออกรวม SMEs มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ดังเช่น (1) ช่วยสร้างงาน (2) สร้างมูลค่าเพิ่ม (3) สร้างเงินตราต่างประเทศ (4) ลดการ

นำเข้าสินค้าต่างประเทศ (5) เป็นจุดเริ่มต้นในการประกอบการธุรกิจ (6) เชื่อมโยงกับกิจกรรมขนาดใหญ่ และภาคการผลิตอื่นๆ (7) เป็นแหล่งพัฒนาทักษะฝีมือ (8) สร้างความเข้มแข็งให้กับระบบเศรษฐกิจ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม, 2554)

สาเหตุของความน่าสนใจใน SMEs การลงทุนในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นเรื่องของความท้าทาย และผลตอบแทนที่ได้รับจากความเสี่ยงก็คุ้มค่าและดูน่าพอใจให้ผู้คนต่างหันมาให้ความสนใจมากยิ่งขึ้น โดยคาดหวังว่าการลงทุนในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจะเป็นหนทางสู่ความสำเร็จ สาเหตุที่ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นที่น่าสนใจ ประกอบด้วย

1. การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศ
2. ด้านการสร้างอาชีพ เนื่องจากการดำเนินธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถจัดตั้งได้ง่าย และใช้เงินทุนไม่สูง มีความเสี่ยงน้อยกว่าการลงทุนในธุรกิจขนาดใหญ่
3. ด้านการจ้างงาน การเติบโตของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมก่อให้เกิดการจ้างงาน สร้างอาชีพและรายได้ และยังเป็นแหล่งฝึกอาชีพ ทักษะ และฝีมือของแรงงานประเภทต่างๆ
4. ด้านการเชื่อมโยงกับกิจการขนาดใหญ่ และภาคการผลิตอื่นๆ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมไม่ว่าจะอยู่ในประเภทภาคการผลิต ภาคการค้า และภาคการบริการเป็นฐานการผลิต และการค้าที่สำคัญในการสนับสนุนปัจจัยการผลิตสินค้าและบริการให้กับธุรกิจขนาดใหญ่
5. ด้านการเพิ่มมูลค่าให้วัตถุดิบในประเทศ ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก จึงสามารถส่งเสริมให้เกิดการเพิ่มมูลค่าให้วัตถุดิบในประเทศ
6. ด้านการส่งเสริมเงินตราต่างประเทศ มีการสร้างรายได้ให้ประเทศโดยเฉพาะจากภาคการผลิตเพื่อการส่งออกและภาคการท่องเที่ยว และช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศโดยการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าจากต่างประเทศ
7. ด้านการป้องกันการผูกขาดในระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมช่วยทำให้เกิดการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ และการแข่งขันที่เป็นธรรมจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม (สุธีรา อะทะวงษา, 2560)

เศรษฐกิจประเทศไทยในปัจจุบัน ได้เริ่มฟื้นตัว แต่ก็ยังมีกิจการอีกส่วนหนึ่งที่ยังต้องใช้ระยะเวลาหนึ่งในการที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจกลับเป็นปกติได้ สภาพดังกล่าวทำให้อัตราการ จ้างงานในปัจจุบันทั้งในภาครัฐ และภาคเอกชนอยู่ในระดับต่ำนักเรียน นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ส่วนมากหางานทำได้ยากเนื่องจากงานยังมีจำกัดอยู่มาก เมื่อเทียบกับจำนวนคนที่สำเร็จการศึกษา ออกมาทำให้คนจำนวนไม่น้อยไม่มีงานทำและคิดที่จะหันเหเข้าสู่การเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจ (SMEs) ประกอบกับขณะนี้รัฐบาลได้มี

นโยบายส่งเสริมและผลักดันให้คนเข้ามาเป็นผู้ประกอบการ มากขึ้นทำให้เป็นโอกาสที่ดีของผู้สนใจ และมีความคิดที่จะประกอบธุรกิจเป็นของตนเองได้เข้าสู่ การเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจ (SMEs) ได้ง่ายขึ้น (สำนักงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2550)

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเรื่องปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาปัจจัยในการดำเนินธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(SMEs) เกี่ยวกับความสำคัญของปัจจัยส่วนบุคคล และแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

- 1.ขอบเขตด้านเนื้อหา เนื้อหาที่ต้องการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของ การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในด้านปัจจัยส่วนบุคคลของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และด้านปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้แก่ ด้านการจัดการ ด้านการตลาด ด้านการดำเนินงานและเทคโนโลยี และด้านการเงิน
2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งไม่ทราบจำนวนที่แน่นอน จึงคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างอ้างอิงสูตรของ W.G. Cochran ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน
3. ขอบเขตด้านพื้นที่ในการวิจัยเฉพาะพื้นที่ในเขตกรุงเทพมหานคร

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถาม จะเป็นคำถามแบบปลายปิดเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ตอบ ซึ่งแบบสอบถามชุดนี้ประกอบด้วยส่วนสำคัญทั้งหมด 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามส่วนนี้ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิมของผู้ประกอบการ จำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการ อายุของกิจการ จำนวนพนักงานในกิจการ เงินลงทุนของกิจการ ประเภทของธุรกิจของท่าน ลักษณะการดำเนินงาน ท่านเคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบัน ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ปัจจัยด้านการจัดการ (Management) ปัจจัยด้านการตลาด (Marketing) ปัจจัยด้านการดำเนินการและเทคโนโลยี (Operations and Technology) ปัจจัยด้านการเงิน (Financing) โดยแบบสอบถามใช้วัดการวัดแบบ Likert Scale ซึ่งกำหนด ระดับความสำคัญ เป็น 5 ระดับ มีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความคิดเห็นตั้งแต่ 5 ถึง 1 ตามลำดับการเห็นด้วย

เกณฑ์การให้คะแนน

หลักเกณฑ์ในการให้คะแนนในการตอบแบบสอบถาม มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ตามความคิดเห็นในแต่ละข้อ โดยมีการกำหนดน้ำหนัก หรือค่าของคะแนนในแบบสอบถามดังนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

การแปลความหมายข้อมูล ใช้เกณฑ์คะแนนเฉลี่ย ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	ระดับมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

2. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการกำหนดขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดของผู้ประกอบการ แนวคิดของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แนวคิดเกี่ยวกับความสำเร็จ แนวคิดและทฤษฎีปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ
2. กำหนดเนื้อหาตามกรอบแนวคิดโดยศึกษาถึงปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อ ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย ด้านการจัดการ (Management) ด้านการตลาด (Marketing) ด้านการดำเนินการและเทคโนโลยี (Machine) ด้านการเงิน (Money)
3. สร้างแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลตามความมุ่งหมายโดยครอบคลุมเนื้อหากรอบแนวคิดที่กำหนด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์แล้วไปแจกกลุ่มตัวอย่างพร้อมทั้งให้คำอธิบายเกี่ยวกับการกรอกแบบสอบถามและข้อความบางข้อที่ไม่เข้าใจ แล้วรอรับกลับคืน
2. การตรวจสอบข้อมูล ผู้วิจัยจะตรวจสอบความสมบูรณ์และความสอดคล้องของแบบสอบถามทุกข้อและทำการแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
3. การลงรหัส (Coding) ผู้วิจัยจะนำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่กำหนดไว้ล่วงหน้า
4. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ได้ลงรหัสแล้วก็ทำการป้อนข้อมูลคำตอบในแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรม SPSS ในการประมวลผลโดยการแจกแจงความถี่ของทุกตัวแปรแล้วคำนวณค่าร้อยละและสถิติต่างๆ

สรุปผล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 57.2 ที่เหลือเป็นเพศหญิง จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 มีอายุ 41 – 50 ปี จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.2 รองลงมาอายุ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 95 คิดเป็นร้อยละ 23.8 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 286 คน คิดเป็นร้อยละ 71.5 รองลงมาปริญญาโท จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 23.5 มีภูมิลำเนาเดิมคือ กรุงเทพฯ จำนวน 276 คน คิดเป็นร้อยละ 69.0 ที่เหลือต่างจังหวัด จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 31.0 จำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการ 51-60 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 162 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5

รองลงมาคือ 41-50 ชั่วโมง/สัปดาห์ จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 อายุของกิจการคือ 6-10 ปี จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 33.7 รองลงมาคือ 11-15 ปี จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 จำนวนพนักงานในกิจการคือ 31 - 60 คน จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 42.8 รองลงมาคือ 61 - 90 คน จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.8 เงินลงทุนของกิจการของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ 1,000,001-5,000,000 บาท จำนวน 154 คน คิดเป็นร้อยละ 38.5, รองลงมาคือ 5,000,001-10,000,000 บาท จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 ประเภทของธุรกิจคือการบริโภค จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 43.7 รองลงมาคือ การอุตสาหกรรมการผลิต จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 38.0 เคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบันคือ ไม่เคย จำนวน 237 คน คิดเป็นร้อยละ 59.3 รองลงมาคือเคย จำนวน 163 คน คิดเป็นร้อยละ 40.7 มีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบันคือ เคยทำ จำนวน 235 คน คิดเป็นร้อยละ 58.7, รองลงมาคือไม่เคยทำงานที่อื่น จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 41.3

ส่วนที่ 2 แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1. ด้านการจัดการในภาพรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มี ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.278) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากทุกข้ออยู่ระหว่าง 4.11 - 4.46 ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ เห็นด้วยมากอันดับหนึ่งคือ ธุรกิจของท่านมีการวางแผนในการดำเนินงานเป็นขั้นตอนที่ชัดเจนในทุกกระบวนการ ($\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.499) รองลงมาคือ ท่านสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นได้อย่างทันท่วงทีและมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.447), ท่านมีวิสัยทัศน์และมองเห็นโอกาสในความสำเร็จของธุรกิจของท่าน ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.573), ธุรกิจของท่านมีการจัดสายงานในการทำงานที่เป็นเอกภาพและง่ายต่อการกำกับดูแลพนักงาน ($\bar{X} = 4.13$, S.D. = 0.620) และท่านสามารถกำกับดูแลควบคุมการดำเนินงานในทุกกระบวนการอย่างใกล้ชิด ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.683)

2. ด้านการเงินในภาพรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.300) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากทุกข้ออยู่ระหว่าง 3.63 - 4.17 ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ระดับความคิดเห็นด้วยมากอันดับหนึ่งคือ ท่านมีเงินทุนหมุนเวียนและแหล่งเงินทุนสำรองในการดำเนินกิจการอย่างเพียงพอ ($\bar{X} = 4.17$, S.D. = 0.635), ท่านสามารถแก้ไขปัญหาด้านการเงินของธุรกิจในทุกขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.671), ท่านมีการวางแผนทางการเงินที่ดีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ($\bar{X} = 3.87$, S.D. = 0.615), ท่านมีการวางแผนในการใช้เงินทุนอย่างเป็นระบบและสามารถตรวจสอบได้ ($\bar{X} = 3.80$,

S.D. = 0.662) และท่านสามารถคาดการณ์ผลกำไรล่วงหน้าและสามารถปรับแผนการเงินเพื่อความคล่องตัวในการดำเนินธุรกิจได้ตลอดเวลา ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.648)

3. ด้านการดำเนินการและเทคโนโลยีในภาพรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.282) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.53 - 3.84 ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุดคือ ธุรกิจของท่านมีการควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบและกระบวนการผลิตทุกขั้นตอนเพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.500) และระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุดคือ สินค้าของท่านได้รับการรับรองความปลอดภัยจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.530), เมื่อมีปัญหาในกระบวนการผลิตท่านสามารถแก้ไขปัญหาสามารถดำเนินงานต่อได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.637), 11. ธุรกิจของท่านจัดหาอุปกรณ์ที่ทันสมัยและมีคุณภาพสำหรับกระบวนการผลิต ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.684) และธุรกิจของท่านมีกระบวนการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอนสะดวกในการดูแลและตรวจสอบ ($\bar{X} = 3.84$, S.D. = 0.617)

4. ด้านการตลาดในภาพรวม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.296) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากทุกข้ออยู่ระหว่าง 4.47 - 3.54 ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ระดับความคิดเห็นด้วยมากที่สุดอันดับหนึ่งคือ สินค้าของท่านสดใหม่มีคุณภาพดีตรงตามความต้องการของลูกค้า ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.510), สินค้าของท่านมีราคาเหมาะสมกับคุณภาพ ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 0.559), ท่านมีการจัดช่วงเวลาที่ถูกค่าสามารถซื้อสินค้าราคาพิเศษได้ในแต่ละวัน ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.713), ท่านมีส่วนลดสำหรับสมาชิกหรือโปรโมชั่นให้กับลูกค้า ($\bar{X} = 4.03$, S.D. = 0.713), ท่านมีสถานที่จัดจำหน่ายที่สะดวกสำหรับลูกค้า ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.572) และท่านมีการจัดช่วงเวลาที่ถูกค่าสามารถซื้อสินค้าราคาพิเศษได้ในแต่ละวัน ($\bar{X} = 3.54$, S.D. = 0.788)

และในภาพรวมของแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$, S.D. = 0.150) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีค่าเฉลี่ยมากทุกข้อ อยู่ระหว่าง 4.23 - 3.90 ซึ่งสามารถเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังนี้ ด้านการจัดการ ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.239), ด้านดำเนินการและเทคโนโลยี ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.282), ด้านการตลาด ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.150) และด้านการเงิน ($\bar{X} = 3.90$, S.D. = 0.300)

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยใช้สถิติเชิงอนุมานมาวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อดังนี้

สมมติฐานที่ 1. ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจที่แตกต่างกัน

เพศ พบว่าของแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.347 ซึ่งมากกว่าค่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สรุปว่า เพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยมากกว่าเพศชาย

อายุ พบว่า ของแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.541 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สรุปว่า อายุต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุเป็นรายด้าน พบว่าด้านดำเนินการและเทคโนโลยีมีค่า Sig. เท่ากับ 0.029* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่าอายุแตกต่างกัน มีผลต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ ด้านดำเนินการและเทคโนโลยีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ระดับการศึกษาพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามระดับการศึกษาในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.140 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สรุปว่า ระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ภูมิลำเนาเดิมพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามภูมิลำเนาเดิมในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.21* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 สรุปว่า ภูมิลำเนาเดิมต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ จำแนกตามภูมิลำเนาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการตลาดมีค่า Sig. เท่ากับ 0.025* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่าภูมิลำเนาเดิมต่างกัน มีผลต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ ด้านการตลาดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จำนวนชั่วโมงการทำงานพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามชั่วโมงการทำงานในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.973 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H0 และปฏิเสธสมมติฐาน H1 สรุปว่า จำนวนชั่วโมงการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

อายุของกิจการพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอายุของกิจการในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.875 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H0 และปฏิเสธสมมติฐาน H1 สรุปว่า อายุของกิจการต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

จำนวนพนักงานในกิจการพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามจำนวนพนักงานในกิจการในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.447 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H0 และปฏิเสธสมมติฐาน H1 สรุปว่า จำนวนพนักงานในกิจการต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

เงินลงทุนของกิจการพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเงินลงทุนของกิจการในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.22* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H0 และยอมรับสมมติฐาน H1 สรุปว่า เงินลงทุนของกิจการต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ประเภทของธุรกิจของท่านพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามประเภทของธุรกิจในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.342 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H0 และปฏิเสธสมมติฐาน H1 สรุปว่า ประเภทของธุรกิจต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ลักษณะการดำเนินงานที่แตกต่างกัน พบว่า ของแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามลักษณะการดำเนินงานในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.865 ซึ่งมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H0 และปฏิเสธสมมติฐาน H1 สรุปว่า ลักษณะการดำเนินงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อวิเคราะห์ระดับความ

คิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ จำแนกตามอายุเป็นรายด้าน พบว่าด้านการจัดการมีค่า Sig. เท่ากับ 0.041* ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 และยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่าลักษณะการดำเนินงานแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจ ด้านการจัดการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ท่านเคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบันพบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามท่านเคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบันในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.913 ซึ่งมากกว่าค่า นัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สรุปว่า ท่านเคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบันต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยเคยมีค่าเฉลี่ยมากกว่าไม่เคย

ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน พบว่าแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบันในภาพรวม มีค่า Sig. เท่ากับ 0.349 ซึ่งมากกว่าค่า นัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 และปฏิเสธสมมติฐาน H_1 สรุปว่า ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน ต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 โดยไม่เคยทำมีค่าเฉลี่ยมากกว่าเคยทำ

อภิปรายผลการวิจัย

1. แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร สามารถนำผลการศึกษามาอภิปรายผล ดังนี้

ผลการศึกษาแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ ด้านการจัดการ ด้านการเงิน ด้านการดำเนินการและเทคโนโลยี และด้านการตลาด เมื่อพิจารณาในภาพรวม พบว่าระดับแนวทางการจัดการธุรกิจในภาพรวมอยู่ในระดับมากแสดงว่าผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร มีแนวทางการจัดการธุรกิจที่ดีในทุกด้าน และสามารถเรียงลำดับด้านที่มีระดับความคิดเห็นมากที่สุด คือ ด้านการจัดการ, ด้านดำเนินการและเทคโนโลยี, ด้านการตลาด และด้านการเงินตามลำดับ

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านจะพบว่า

1.1 ด้านการจัดการ แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากการจัดการเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่นำมาดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนต่างๆ โดยอาศัยทรัพยากรที่มีอยู่ให้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์สูงสุด ทำให้การใช้ทรัพยากรมีความคุ้มค่าและเกิดประสิทธิผลในการผลิต มีการวางแผนในการดำเนินงานเป็นขั้นตอนที่ชัดเจนในทุกกระบวนการ หากมีปัญหาขึ้นในกระบวนการจัดการก็สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นได้อย่างทัน่วงทีและมีประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการมีวิสัยทัศน์และมองเห็นโอกาสในความสำเร็จ มีการจัดสายงานในการทำงานที่เป็นเอกภาพและง่ายต่อการกำกับดูแลพนักงาน และสามารถกำกับดูแลควบคุมการดำเนินงานในทุกกระบวนการอย่างใกล้ชิด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ วิเศษ (2553) ศึกษาเรื่องปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบ แบบสอบถามส่วนใหญ่ที่มีต่อปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ด้านการจัดการมาเป็นอันดับหนึ่ง และสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรพันธ์ ฉันทแดนสุวรรณ (2550) ได้กล่าวถึงทรัพยากรการบริหาร ด้านวิธีการบริหารหรือวิธีการปฏิบัติ (Management or Method) การจัดการหรือการบริหารในองค์กรธุรกิจ ประกอบด้วยระบบการผลิต หรือระบบการให้บริการต่างๆ หากมีระบบที่ชัดเจนตลอดจนมีระเบียบขั้นตอน วิธีการต่างๆ ในการทำงาน ย่อมส่งผลให้องค์กรประสบความสำเร็จได้ด้วยดี และสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2549) ได้กล่าวว่า แนวคิดด้านการจัดการ (Management) การจัดการเป็นกระบวนการของกิจกรรมที่ต่อเนื่อง และประสานงานกันซึ่งต้องเข้ามาช่วยเพื่อให้ บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์กร โดยมีการวางแผนการจัดองค์การ การจัดบุคคลเข้าทำงาน การชักนำและการควบคุม ซึ่งกระบวนการจัดการดังกล่าวนำไปใช้ในการดำเนินงานธุรกิจ

1.2 ด้านด้านดำเนินการและเทคโนโลยี แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้รับการสนับสนุนด้านเทคโนโลยีจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) สถาบันอาหาร สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (สอท.) สถาบันรับรองมาตรฐานไอเอสโอ (สรอ.) สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ฯลฯ และการเห็นความสำคัญของอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อความสำเร็จให้ทันเหตุการณ์ปัจจุบัน การมีเครื่องจักรอุปกรณ์ที่ทันสมัยมีคุณภาพสามารถทำให้ผลิตสินค้าได้ตามปริมาณที่กำหนดรวมทั้งมีวิธีการวิธีหรือขั้นตอนในการทำงานที่ดีจะทำให้การควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบและกระบวนการผลิตทุกขั้นตอนได้สินค้าที่มีคุณภาพ สินค้าได้รับการรับรองความปลอดภัยจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เมื่อมีปัญหาในกระบวนการผลิตสามารถแก้ไข

ปัญหาและดำเนินงานต่อไปได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว มีการจัดหาอุปกรณ์ที่ทันสมัยมีคุณภาพสำหรับกระบวนการผลิตและทำการซ่อมบำรุงเครื่องจักรที่ใช้อยู่เป็นประจำ และมีกระบวนการดำเนินงานที่เป็นขั้นตอนสะดวกในการดูแลและตรวจสอบ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูติมา หวังเบญญ์หมัด และ ธนัชชา บินดุเหล็ม (2561) ได้ทำการศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่า ด้านปัจจัยภายนอกในภาพรวมมีความสำคัญอยู่ในระดับมาก ($X = 3.89$) โดยพบว่า ระบบเทคโนโลยีมีความสำคัญอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ ($X = 4.10$) และสอดคล้องกับแนวคิดของ สุรพันธ์ ฉันทแดนสุวรรณ (2550: 9) ได้กล่าวว่า วัสดุ (Materials) วัสดุหรือวัตถุดิบซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญไม่แพ้ปัจจัยอื่น จำเป็นต้องมีคุณภาพและมีต้นทุนที่ต่ำ เพราะมีผลกระทบต่อต้นทุนการผลิต และเครื่องจักร (Machine) เครื่องจักรอุปกรณ์ ที่มีศักยภาพที่ดีอันจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการผลิตเช่นกัน

1.3 ด้านการตลาด แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้รับการสนับสนุนด้านการตลาดจาก กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กรมส่งเสริมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์ กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ฯลฯ ทำให้สินค้าของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สดใหม่มีคุณภาพดีตรงตามความต้องการของลูกค้า ราคาเหมาะสมกับคุณภาพ มีส่วนลดสำหรับสมาชิกหรือโปรโมชั่นให้กับลูกค้า สถานที่จัดจำหน่ายที่สะดวกสำหรับลูกค้า และมีการจัดช่วงเวลาของลูกค้าสามารถซื้อสินค้าราคาพิเศษได้ในแต่ละวันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูติมา หวังเบญญ์หมัด และ ธนัชชา บินดุเหล็ม (2561) ได้ทำการศึกษาปัจจัยแห่งความสำเร็จของการประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผลการศึกษาพบว่า (2) ระบบการตลาด ระบบลูกค้า ระบบบุคลากร ระบบการบริหารและการจัดการ สามารถพยากรณ์ความสำเร็จของการประกอบการธุรกิจ SMEs ด้านการมีชื่อเสียงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .001 และสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช สงวนวงษ์วาน, 2546 2.4.2 ได้กล่าวว่า แนวคิดด้านการตลาด (Marketing) ด้านการตลาดและการแข่งขัน ได้นำเอาโมเดลพฤติกรรมผู้บริโภคและการวิเคราะห์ อุตสาหกรรมและคู่แข่งเพื่อประเมินว่าสภาพการตลาด และการแข่งขันเป็นอย่างไรในปัจจุบันโมเดล พฤติกรรมผู้บริโภค (Consumer Behavior Model) เป็นการศึกษาถึงสิ่งที่จะทำให้เกิดการซื้อผลิตภัณฑ์โดยมีจุดเริ่มต้นจากสิ่งที่กระตุ้นที่ทำให้เกิดความต้องการ สิ่งกระตุ้นผ่านเข้ามาในความรู้สึกนึกคิดเปรียบเสมือนกล่องดำซึ่งผู้ขายไม่สามารถคาดคะเนได้ ความรู้สึกนึกคิดของผู้ซื้อจะได้อิทธิพลจากลักษณะของผู้ซื้อ แล้วจะมีการตอบสนองของผู้ซื้อ

1.4 ด้านการเงิน แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากมีหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนทางการเงินแก่ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หลายหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างเช่น ศูนย์ให้คำปรึกษาทางการเงินสำหรับวิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมและประชาชน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME BANK) ธนาคารแห่งประเทศไทยธนาคารพาณิชย์ บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฯลฯ ทำให้ผู้ประกอบการมีเงินทุนหมุนเวียนและแหล่งเงินทุนสำรองในการดำเนินกิจการอย่างเพียงพอ สามารถแก้ไขปัญหาด้านการเงินของธุรกิจในทุกขั้นตอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการวางแผนทางการเงินที่ดีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีการวางแผนในการใช้เงินทุนอย่างเป็นระบบสามารถตรวจสอบได้ สามารถคาดการณ์ผลกำไรล่วงหน้าและสามารถปรับแผนการเงินเพื่อความคล่องตัวในการดำเนิน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สมูลี คือ จิระมิตร (2541) ได้กล่าวว่าหน้าที่หลักด้านการเงิน 3 ประการ ที่จะทำให้สามารถบรรลุเป้าหมายขององค์กรประกอบด้วย (1) การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน (Anticipating Financial Needs) เป็นเรื่องของการวิเคราะห์วางแผน และควบคุมทางการเงิน การพยากรณ์ทางการเงิน การจัดทำงบการเงิน (2) การจัดหาเงินทุนมา (Acquiring Financial Needs) จะบอกให้รู้ว่ากิจการจะหาเงินทุนมาใช้จ่ายตามที่ต้องการเมื่อใด หาได้จากแหล่งใด และด้วยวิธีการอย่างไร รวมถึงต้นทุนแหล่งที่มีเงินทุน หมุนเวียน การบริหารลูกหนี้ การบริหารสินค้าคงเหลือ (3) การจัดสรรเงินลงทุนไปในธุรกิจ (Allocation Funds in the Business) กิจการจะจัดสรรเงินลงทุนไปในสินทรัพย์อย่างไรที่จะก่อให้เกิดความเหมาะสมที่สุด โดยจะต้องให้ความสำคัญระหว่าง ความสามารถในการทำกำไร (Profitability) และสภาพคล่องของกิจการ (Liquidity) รวมถึงการจัดหา งบประมาณลงทุน การจัดลำดับ การประเมินผลและเลือกข้อเสนอลงทุน การบริหารสินทรัพย์ระยะสั้น และสินทรัพย์ระยะยาวมุมมองด้านการเงิน มีดัชนีชี้วัด เช่น การวัดยอดขาย ยอดการผลิต ต้นทุนการผลิต ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ความสามารถในการหารายได้ อัตราส่วนทางการเงิน ROI เช่น (Return on investment) และสอดคล้องกับงานวิจัยของ

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปัจจัยส่วนบุคคลประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิมของผู้ประกอบการ จำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้ประกอบการ อายุของกิจการ จำนวนพนักงานในกิจการ เงินลงทุนของกิจการ ประเภทของธุรกิจของท่าน ลักษณะการดำเนินงาน เคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจปัจจุบัน ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบัน ผลการศึกษพบว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่ต่างกันมีแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

(SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานครในภาพรวมไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เพศ อายุ ระดับการศึกษา จำนวนชั่วโมงการทำงาน อายุของกิจการ จำนวนพนักงาน ในกิจการ ประเภทของธุรกิจ ลักษณะการดำเนินงาน ท่านเคยประกอบการธุรกิจประเภทอื่นก่อนธุรกิจ ปัจจุบัน ท่านมีประสบการณ์การทำงานจากที่อื่นก่อนเริ่มประกอบธุรกิจปัจจุบันต่างกันมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และภูมิสำเนา เงินลงทุนของกิจการต่างกันมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุกัญญา ศิริโท (2559) ศึกษาเรื่องปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจ (SMEs) ในจังหวัด ปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 41-50 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีภูมิสำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร ใช้เวลาทำงาน 41-50 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อายุของกิจการอยู่ที่ 6-10 ปี จำนวนพนักงานในกิจการ 31-60 คน ลงทุนของกิจการ 5,000,001-10,000,000 บาท ประเภทของธุรกิจคือ การบริการ มีลักษณะการดำเนินงานแบบเจ้าของคนเดียว ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนการดำเนินธุรกิจ SMEs จำแนกตาม เพศ อายุ รูปแบบกิจการ อายุของกิจการ จำนวนพนักงานทั้งหมด และจำนวนเงินลงทุน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการตลาด และด้านการเงิน พนักงานที่มีเพศต่างกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านเทคโนโลยี พบว่า พนักงานที่มีจำนวนเงินทุนต่างกัน มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และด้านการจัดการ พบว่า พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาแนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการจัดการ ด้านการเงิน ด้านดำเนินการและเทคโนโลยี และด้านการตลาด พบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า แนวทางการจัดการธุรกิจของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ด้านการจัดการมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านดำเนินการและเทคโนโลยี ด้านการตลาด ด้านการเงิน ตามลำดับ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

1. ด้านการจัดการ ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากความสามารถเฉพาะตัวในการผลิต หรือการให้บริหารบางอย่างของผู้ประกอบการไม่ได้เกิดจากการมีทักษะในด้านการบริหาร ขาดความรู้ด้านธุรกิจ และส่วนใหญ่ประกอบกิจการโดยเป็นเจ้าของคนเดียวจึงยึดหลักการตัดสินใจเพียงคนเดียว โดยเฉพาะการตัดสินใจแก้ปัญหาทางธุรกิจ ซึ่งส่งผลต่อเนื่องต่อการดำเนินการ ดังนั้นผู้ประกอบการควร

ต้องมีความสามารถหลายๆ ด้าน ทั้งการบริหาร การผลิต การขายและการตลาด การบริหารการเงิน และทรัพยากรมนุษย์ เนื่องจากต้องตัดสินใจด้วยตนเองทั้งหมด

2. ด้านดำเนินการและเทคโนโลยี ปัญหาด้านเทคโนโลยีส่วนใหญ่จะขาดการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการผลิตของตนเอง ต้องซื้อเทคโนโลยีจากต่างประเทศซึ่งมีราคาแพง และต้องพึ่งเทคนิคในการดำเนินงานและมีค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาเทคโนโลยี ทำให้กลายเป็นข้อจำกัดของธุรกิจและการแข่งขันกับคู่แข่งทางธุรกิจ ส่งผลให้มีต้นทุนที่สูงกว่าคู่แข่ง ซึ่งปัญหานี้ภาครัฐควรมีส่วนช่วยผู้ประกอบการในการสนับสนุนให้มีเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่คิดค้นโดยคนไทยไม่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีของต่างประเทศที่มีราคาสูงและผู้ประกอบการเองก็ต้องพยายามที่จะคิดค้นเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อเป็นการลดต้นทุนในกระบวนการผลิต

3. ด้านการตลาด ปัญหาด้านการตลาดที่สำคัญคือ ขาดทักษะทางด้านการตลาด การหาตลาดไม่ได้ และบางครั้งผู้ประกอบการบางรายก็ไม่ทำการตลาดเลย ซึ่งผู้ประกอบการสามารถทำได้โดยปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ปัจจุบันมีหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือด้านการตลาดสำหรับ SMEs หลายแห่ง เช่น ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SMEs Bank) หรือสำนักส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว.)

4. ด้านการเงิน ส่วนใหญ่ผู้ประกอบการมักมีปัญหาเรื่องเงินทุน คือเงินทุนไม่พอในการดำเนินงานทำให้เกิดปัญหาความคล่องตัวทางธุรกิจ และอีกปัญหาที่พบคือใช้เงินลงทุนในการตกแต่งสำนักงานมากเกินไป ทำให้เกิดปัญหาเงินลงทุนจม ซึ่งปัญหาเรื่องเงินทุนไม่พอสำหรับการดำเนินงานผู้ประกอบการสามารถขอรับการสนับสนุนได้จากหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เช่นศูนย์ให้คำปรึกษาทางการเงินสำหรับวิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมและประชาชน ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย (SME BANK) ธนาคารแห่งประเทศไทยธนาคารพาณิชย์ บริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.) บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฯลฯ